

ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΠΛΑΝΑΝ

Ευλογητός ο Θεός ημών πάντοτε, νύν και αεί και εις

τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΨΑΛΜΟΣ 142^{ος}

Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι την δέησίν μου εν τη αληθεία σου, εισάκουσόν μου εν τη δικαιοσύνη σου. Και μη εισέλθης εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιόν σου πας ζων. Ότι κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχήν μου· εταπείνωσεν εις γην την ζωήν μου. Εκάθισέ με εν σκοτεινοίς, ως νεκρούς αιώνος, και ηκηδίασεν επ' εμέ το πνεύμά μου, εν εμοί εταράχθη η καρδιά μου. Εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοις έργοις σου, εν ποιήμασι των χειρών σου εμελέτων. Διεπέτασα προς σε τας χείράς μου· η ψυχή μου ως γη άνυδρός σοι. Ταχύ εισάκουσόν μου, Κύριε, εξέλιπε το πνεύμά μου. Μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου απ' εμού, και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον. Ακουστόν ποιήσόν μοι το πρωϊ το έλεός σου, ότι επί σοι ήλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, οδόν εν ή πορεύσομαι, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου. Εξελού με εκ των εχθρών μου, Κύριε, προς σε κατέφυγον· δίδαξόν με του ποιείν το θέλημά σου, ότι συ ο Θεός μου. Το Πνεύμα σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία· ένεκεν του ονόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Εν τη δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ θλίψεως την ψυχήν μου, και εν τω ελέει σου εξολοθρεύσεις τους εχθρούς μου. Και απολείς πάντας τους θλίβοντας την ψυχήν μου, ότι εγώ δούλός σου ειμί.

Τροπάριον 'Ηχος δ΄. Ο Υψωθείς.

Τω θεοφόρω Νικολάω προσέλθωμεν οι εν ανάγκαις, ασθενείαις και θλίψεσι, την παρ' αυτού βοήθειαν αιτούντες εκ ψυχής· παρρησίαν έχει γαρ προς Χριστόν τον σωτήρα και αυτού το έλεος επισπάται αφθόνως τοις αιτουμένοις χάριν εκ Θεού, πίστει βαθεία, εις όνησιν εύκαιρον.

Δόξα. Και νύν.

ου σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι· ει μη γαρ συ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο εκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δε διεφύλαξεν έως νύν ελευθέρους; Ούκ αποστώμεν, Δέσποινα, εκ σου· σους γαρ δούλους σώζεις αεί εκ παντοίων δεινών.

ΨΑΛΜΟΣ Ν 50^{ος}

Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου, και κατά το πλήθος των οικτιρισμών σου εξάλειψον το ανόμημά μου· Επί πλείον πλύνόν με από της ανομίας μου, και από της αμαρτίας μου καθάρισόν με. Ότι την ανομίαν μου εγώ γινώσκω, και η αμαρτία μου ενώπιόν μου εστί δια παντός. Σοι μόνω ήμαρτον, και το πονηρόν ενώπιόν σου εποίησα, όπως αν δικαιωθής εν τοις λόγοις σου, και νικήσης εν τω κρίνεσθαί σε. Ιδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην, και εν αμαρτίαις εκίσσησέ με η μήτηρ μου. Ιδού γαρ αλήθειαν ηγάπησας· τα άδηλα και τα κρύφια της σοφίας σου εδήλωσάς μοι. Ραντιείς με υσσώπω, και καθαρισθήσομαι· πλυνείς με, και υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ακουτιείς μοι αγαλλίασιν και ευφροσύνην· αγαλλιόσονται οστέα τεταπεινωμένα. Απόστρεψον το πρόσωπόν σου από των αμαρτιών μου, και πάσας τας ανομίας μου εξάλειψον. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός, και Πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοις εγκάτοις μου. Μη απορρίψης με από του προσώπου σου, και το Πνεύμα σου το Άγιον μη αντανέλης απ' εμού. Απόδος μοι την αγαλλίασιν του σωτηρίου σου και Πνεύματι ηγεμονικώ στήριξόν με. Διδάξω ανόμους τας οδούς σου, και ασεβείς επί σε επιστρέψουσι. Ρύσαί με εξ αιμάτων ο Θεός, ο Θεός της σωτηρίας μου· αγαλλιόσεται η γλώσσά μου την δικαιοσύνην σου. Κύριε, τα χείλη μου ανοίξεις, και το στόμα μου αναγγελεύει την αίνεσίν σου. Ότι, ει ηθέλησας θυσίαν, έδωκα αν· ολοκαυτώματα ούκ ευδοκήσεις. Θυσία τω Θεώ πνεύμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ούκ εξουδενώσει. Αγάθυνον, Κύριε, εν τη ευδοκία σου την Σιών, και οικοδομηθήτω τα τείχη Ιερουσαλήμ. Τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν και ολοκαυτώματα. Τότε ανοίσουσιν επί το θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ου η ακροστιχίς: «Αγίω Νικολάω Πλανά ικεσία Νικοδήμου Π(ατρών)».

Ωδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἦγρὰν διοδεύσας.

Ἀγρύπνους εὐχὰς σου, Πάτερ Πλανά, Κυρίῳ προσάγων, ηἰγιάσθης ὡς ἐκλεκτός
λειτουργός των θείων μυστηρίων· νυν δε εὐχέτην ημῶν σε κεκτήμεθα.

Γινώσκοντες πρέσβυν σε προς Θεόν, ικέσιον ὕμνον αναμέλπομεν ἐκτενώς· σκέπε
τους τελούντας ἐκ κινδύνοις, και ταις πρεσβεΐαις σου, Πάτερ, διάσωσον.

Ιλέωσαι ἄγιε τον Χριστόν, οργής ἐκλυτρώσαι και κακώσεως και φθοράς, τους
περιπεσόντας αμαρτίαις, ας δια σώματος ἕκαστος ἐπραξεν.

Θεοτοκίον.

Ωράϊσμα, κλέος, δόξα, σεπτή Δέσποινα του κόσμου, Παναγία Μήτηρ Θεού, δέξαι
παρακλήσεις ικετών σου, και τω Υἱῷ και Θεῷ σου προσάγαγε.

Ωδή γ'. Ουρανίας ἀψίδος.

Νικολάου τους πόδας υπέρ την γην ἐβλεπον, ἐκθαμβοι οι ἀκακοι παῖδες και
διηγήσαντο, δόξαν ουράνιον φωτός ακτίστου ἐκλάμπειν, περιρρέειν δ' ἄνωθεν
τούτον δεόμενον.

Ἰερεὺς του Ὑψίστου, Πάτερ Νικόλαε γέγονας, κλήσιν ουρανίαν ἐδέξω και
ηκολούθησας· ὡς δ' ἐμνημόνευες ονομαστί των σων τέκνων, και ημῶν νύν μνήσθητι
της παρακλήσεως.

Καθαράς ἐκ καρδίας ιερουργῶν Ἄγιε, ὡς νυχθημερόν οὐκ ἐπαύσω Χριστῷ δεόμενος,
και νυν ικέτευε, Πάτερ Πλανά ταις εὐχαίς σου, δούναι τον Φιλάνθρωπον πάσιν ὡν
χρήζομεν.

Θεοτοκίον.

Ὁλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ ἐκ τῶν ἄνω ἀχώριστος, Λόγος ἀπερίγραφτος ἦλθε, σῶσαι τὸν ἄνθρωπον· Σὺ δὲ Πανάχραντε, τοῦ Ἀχωρήτου ἡ χώρα, σκέπε, φρούρει, φύλαττε ἡμᾶς τὴ σκέπη σου.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, Πανοικτίρμον, Νικολάου Πλανὰ εὐχαίς, οἰοῦ πατρὸς ἡμῶν, ὃ ἔδωκες πολλὴν πρὸς Σε παρρησίαν.

Επίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε, Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν οἰκτρὰν ἀναξίων ἡμῶν παράκλησιν, συν πάτρωνι Νικολάω εὐχέτη.

Αἰτήσις καὶ μνημόνευσις ὑπὸ τοῦ ἱερέως· μεθ' ἧν ψάλλεται τὸ ἀκόλουθον·

Κάθισμα Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Πρεσβείαν θερμὴν αἰτούμεθα, μακάριε, ποιῆσαι Χριστῷ ὑπὲρ τῶν προστρεχόντων σοι· ἱερέ Νικόλαε, ἐκτενώς Ὑπεράγαθον αἰτήσαι, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Αὐτόν, ἐλέους τυχεῖν τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Λυτρωτὰ πολυέλεε, σεπτοῦ Νικολάου Πλανὰ δεήσεσι, τὴν ἡμῶν δέξαι παράκλησιν, τῶν σοι προσφευγόντων ἐκ πίστεως.

Ἀνεξίκακε Κύριε, μὴ μνησθῆς πταισμάτων ἀχρείων δούλων σου, εαυτοῦς γὰρ Σοὶ ἀνέθεντο, Πλανὰ Νικολάου πρεσβεύοντος.

Ὠραιότητι Ὅσιε, τῆς ἀγιωσύνης καταλαμπόμενος, πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Παντάνακτος μετὰ παρρησίας παρίστασαι.

Θεοτοκίον.

Παναγία θεόνυμφε, Σὺ τοῦ κόσμου Δέσποινα καὶ βοήθεια, καὶ ἡμῶν γενοῦ μεσίτρια, ἱεροῦ Πλανὰ ἐπακούουσα.

Ὠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Λόγον αγαθόν ση καρδιά εξηρεύξατο νυχθημερόν, άγιε Πάτερ, Θεώ, λόγον δε νυν υπέρ ημών ειπέ ικέσιον.

Άνεσιν ημίν εκ κακών παντοίων, Άγιε, παρά Κυρίου του Θεού εκζητών μη διαλίπης τη ενθέω παρρησία σου.

Νέκρωσον παθών, πειρασμών τε την υπέρβασιν, Πάτερ, μιμούμενοι την σην βιοτήν, τη θεία χάριτι, συν σοι κατορθώσοιμεν.

Θεοτοκίον.

Άνασσα σεπτή, Θεοτόκε Παμμακάριστε, αγίων μείζων Συ υπάρχεις αληθώς, η Θεόν Λόγον αγιώτατον κυήσασα.

Ωδή ζ'. Την δέησιν εκχεώ προς Κύριον.

Ικάνωσον ταις ευχαίς σου, Άγιε, πορευθήναι την οδόν του Κυρίου, και ακλινώς ημάς πίστιν τηρήσαι, και τον αγώνα τον καλόν αγωνίσασθαι, και τους στεφάνους της ζωής, εν ημέρα της κρίσεως δέξασθαι.

Καλέσαντες το σεπτόν σου όνομα αρετήν αξιοχρέως τιμώνμεν· Πάτερ Πλανά, ονομάζειν σε γνώτες, της αγιότητος τύπον εκφέρομεν· και ενδοξάζομεν Θεόν, θαυμαστόν τοις αγίοις υπάρχοντα.

Ευλόγησον ουρανόθεν, Άγιε, τους προστρέχοντας τη ση βοήθεια· και δωρεάν, ώσπερ έλαβες, Πάτερ, δωρεάν δίδου τοις χρήζουσι δόματα, των παρακλήσεων ημών επακούων τη ση αγαθότητι.

Σωτήριον θείαν χάριν ήντλησας εκ πηγών του σωτηρίου, τρισμάκαρ· και πρεσβευτήν, της ημών σωτηρίας, αγιώτατε Πάτερ, σε ήγνωμεν, ανατιθέντες εαυτούς θεοδέκτοις ευχαίς σου προς Κύριον.

Διάσωσον, από κινδύνων τους δούλους σου, Πανοικτίρμον, Νικολάου Πλανά ευχαίς, οσίου πατρός ημών, ώ έδωκας πολλήν προς σε παρρησίαν.

Επίβλεψον, εν ευμενεία, Πανύμνητε Θεοτόκε, επί την οικτράν αναξίων ημών παράκλησιν συν πάτρωνι Νικολάω ευχέτη.

Αίτησις και μνημόνευσις υπό του ιερέως· μεθ' ήν·

Κοντάκιον.

Ήχος β'. Προστασία των Χριστιανών.

Προστασίαν σε, Πάτερ Νικόλαε, ήγνωμεν τον εκ Νάξου ένθεον Κυρίου θεράποντα. Τω ναώ σου, και τη σεπτή εικόνη σου πιστώσ προσερχόμεθά σε προσκαλείν, εις την βοήθειαν ημών των πιστώσ κραυγαζόντων σοι· πρόφθασον εν κινδύνοις και πάρεσο εν ανάγκαις, τας επηρείας των δεινών διώκων τοις θαύμασι.

Προκείμενον.

Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αυτού.

Στίχ. Τοις αγίοις τοις εν τη γη αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Ευαγγέλιον

Εκ του κατά Ματθαίον (ιη' 10-20).

Είπεν ο Κύριος· οράτε, μη καταφρονήσητε ενός των μικρών τούτων· λέγω γαρ υμίν, ότι οι άγγελοι αυτών εν ουρανοίς δια παντός βλέπουσι το πρόσωπον του Πατρός μου του εν ουρανοίς. Ήλθε γαρ ο υιός του ανθρώπου σώσαι το απολωλός. Τί

υμῖν δοκεῖ; Ἐάν γένηται τι ἀνθρώπῳ ἑκατὸν πρόβατα, καὶ πλανηθῆ ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐχὶ ἀφείς τα ἐνεήκοντα ἐννέα, ἐπὶ τα ὄρη, πορευθεὶς ζητεῖ το πλανώμενον; Καὶ ἐάν γένηται εὐρεῖν αὐτὸ ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι χαίρει ἐπ’ αὐτῷ μᾶλλον, ἢ ἐπὶ τοῖς ἐνεήκοντα ἐννέα, τοῖς μὴ πεπλανημένοις. Οὕτως οὐκ ἔστι θέλημα ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἵνα ἀπόληται εἰς τῶν μικρῶν τούτων. Ἐάν δε ἀμαρτήσῃ εἰς σε ὁ ἀδελφός σου, ὑπάγε καὶ ἐλέγξον αὐτὸν μεταξύ σου καὶ αὐτοῦ μόνου· ἐάν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σου· ἐάν δε μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σου ἑτὶ ἓνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῆ παν ῥῆμα. Ἐάν δε παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐάν δε καὶ τῆς Ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὡσπερ ὁ ἐθνικός καὶ ὁ τελώνης. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐάν δῆσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ὅσα ἐάν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ. Πάλιν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐάν δύο ὑμῶν συμφωνήσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παντός πράγματος, οὐ ἐάν αἰτήσωνται, γενήσεται αὐτοῖς παρὰ τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Οὐ γὰρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Δόξα Πατρί.

Ταῖς τοῦ σου Ἁγίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλήθος

τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Προσόμοιον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Κύριε φιλόνηθε, ἀνοίξαντός σου τὴν χεῖρα τὰ σύμπαντα γέμουσι δωρεῶν σῆς χάριτος καὶ χρηστότητος. Θλίψεις ἀπελαύνονται, νόσοι ἐκδιώκονται καὶ δαιμόνων φυγαδεύονται σφοδρὰ τοξεύματα, κίνδυνοι παντοῖοι ἐκλείπουσιν, Ἀγγέλων καὶ Ἁγίων δε τάξεις ἀοράτως παρίστανται, ἐν οἷς καὶ πρεσβύτης Νικόλαος Πλανάς ὁ ταπεινὸς ἡμῶν προστάτης γινώσκειται προσεπικαλούμενος,

Ὁ Ἱερεὺς· Σώσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Ἐκφώνησις· Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς...

Και ακολουθεί η συνέχεια του Κανόνος.

Ωδή ζ'. Οι εκ της Ιουδαίας.

Ιερά σου προθέσει τω Σωτήρι σαυτὸν αφιέρωσας, και της ιερωσύνης στολήν ημφιεσμένος εκ βαθέων ανέμελπες· Ο των Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εἶ.

Αγγελόμορφος ὄφθης, λειτουργῶν τω Κυρίῳ, Πάτερ Νικόλαε, της χάριτος ακτίσι, την ὄψιν ηυγασμένος, και μετάρσιος ἔλεγες· Ο των Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εἶ.

Ναὼ σου εν αγίῳ, εξαιτούμεθα, Πάτερ Πλανά Νικόλαε, ευλόγει ουρανόθεν, σους ταπεινούς κέτας, και διάσωσον ψάλλοντας· Ο των Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

ΙΚετεύομεν πάντες, Θεοτόκε, οι δούλοί σου οι ανάξιοι· πλήθει αμαρτημάτων, περιπεσόντας ρύσαι, τω Υἱῷ σου νῦν κράζοντας· Ο των Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εἶ.

Ωδή η'. Τον Βασιλέα των ουρανῶν.

Κλίνον το οὐς σου, και την παράκλησιν δέξαι, των σων τέκνων, Νικόλαε Πάτερ, των υπερυψούντων Χριστὸν εις τους αἰῶνας.

Ὅρα κυκλόθεν, της σης εικόνας, θεόφρον, αθροισθέντας τους σε ανυμνούντας και υπερυψούντας Χριστὸν εις τους αἰῶνας.

Δέξιν δέξαι ονόματός σου μνησθέντων, και μνημόνευε ημών ταις ευχαίς σου· και γαρ ἐπ' ἐλπίδι τον Κύριον υμνούμεν.

Θεοτοκίον.

Η προσφιλής σοι Ναξίων νήσος γεραίρει, Εκκλησία δε αξίως υμνεί σε, τον της Θεοτόκου νυχθήμερον ικέτην.

Ωδή θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τον ιεροφάντην Πλανάν Νικόλαον, Νάξου το βλάστημα, αντιδιδόντα σοι εύκαιρον την βοήθειαν.

Ο πάνσεπτος πρεσβύτες, οικείος υπάρχων, ημίν ευήκοα ώτα τείνει τοις μέλπουσιν αυτώ την ύμνησιν και παράκλησιν.

Υγραίνοντι προσώπω, δακρύων εκχύσει, Πάτερ Νικόλαε, σε ικετεύομεν· αντιλαβού, αγαθέ, των παρακαλούντων σε.

Θεοτοκίον.

Πανάχραντε Παρθένε, Μητέρα Θεού Λόγου Αγίου Πνεύματι τούτον κυήσασα, συν ιερεί Νικολάω Πλανά με φρούρησον.

Μεγαλυνάρια

Άξιόν εστίν ως αληθώς μακαρίζειν σε την Θεοτόκον, την αιμακάριστον και παναμώνμητον και Μητέρα του Θεού ημών. Την τιμιωτέραν των Χερουβίμ, και ενδοξοτέραν ασυγκρίτως των Σεραφείμ, την αδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκούσαν, την όντως Θεοτόκον Σε μεγαλύνομεν.

Την υψηλοτέραν των ουρανών και καθαρωτέραν λαμπηδόνων ηλιακών, την λυτρωσαμένην ημάς εκ της κατάρας, την Δέσποιναν του κόσμου, ύμνοις τιμήσωμεν.

Από των πολλών μου αμαρτιών ασθενεί το σώμα, ασθενεί μου και η ψυχή· προς Σε καταφεύγω, την Κεχαριτωμένην, ελπίς απηλπισμένων, συ μοι βοήθησον.

Και του Αγίου.

Χαίροις ο της Νάξου θείος βλαστός, και των ιερέων ο εν πάσιν υπογραμμός, ελεημοσύναις, νηστείαις, αγρυπνίαις και προσευχαίς σχολάζων, Πάτερ Νικόλαε.

Κεχαριτωμένος παρά Θεού, και ηγλαϊσμένος τω ακτίστω θείω φωτί εν τη Εκκλησία,
Νικόλαε ωράθης, εμφανίων τοις ανθρώποις δόξαν την άρρητον.

Τον ηγιασμένον σε του Θεού πιστόν οικονόμον μυστηρίων πνευματικών, χάριτος
ποικίλης, γινώσκοντές σε μύστην, Νικόλαε αιτούμεν, ημών μνημόνευε.

Θρόνω παριστάμενος τω σεπτώ μετά παρρησίας νυν ικέτευε τον Χριστόν, σου γαρ
επακούων, δωρείται τοις αιτούσι δόματα ών περ χρήζομεν και ιάματα.

Πάσαι των αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι Άγιοι
Πάντες, μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εις το σωθήναι ημάς.

Τρισάγιον... Ότι σου εστίν η βασιλεία...

Και το Απολυτίκον του Αγίου.

Ήχος α΄. Της ερήμου πολίτης.

Τας του πλάνου παγίδας εκφυγών, ιερώτατε, απλανάς επορεύθης, δια βίου Πατήρ
ημών, Νικόλαε αοίδιμε Πλανά, ουράνια χαρίσματα λαβών, αγρυπνίαις και νηστείαις,
ιερουργών οσίως τω Κυρίω σου· Ον περ καθικετεύων εκτενώς, Νάξιον ιεράτευμα,
πρέσβευε δωρηθήναι και ημίν το θείον έλεος.

Αίτησις· Ελέησον ημάς ο Θεός... Και μνημόνευσις.

Εκφώνησις· Ότι ελεήμων...

Και Απόλυσις.

Προ του «Δί' ευχών» ψάλλεται το επόμενον επισφραγιστικόν τροπάριον.

Ήχος β΄. Ότε εκ του ξύλου.

Πάτερ, τοις λειψάνοις σου εγγύς, και σεπτής εικόνας σου πρόσθεν, τας ικεσίας ημών,
σοι ανατιθέμεθα, όπως πρεσβείαις ταις σαις τα ελέη δεξώμεθα Χριστού του Σωτήρος,

και παρακαλούμέν σε οι εν ανάγκαις πολλαίς ἰλεων ημίν τον Δεσπότην, τη ση δυνατή παρρησία, ποιήσον Νικόλαε μακάριε.

Δί' ευχών των αγίων Πατέρων ημών...

Η/Υ επιμέλεια Σοφία Μερκούρη.